

havde gennemgaaet og endnu skulde lide, kunde sidde der saa fattet og endogsaa føle sig lykkelig midt i Rædslerne. Var der da slet intet i hende der gjorde Oprør? Tænkte hun heller ikke paa, at disse Børn, som hun bragte til Verden under saa raffinerede Pinsler, maaske engang vilde ønske, at de aldrig var bleven født? Hvor mange Mennesker gjorde ikke det? Hver Dag var der Hundreder, som dræbte sig selv af Lede ved Livet og dets meningsløse Mishandlinger.

»Din Mand er vel sagtens meget religiøs?«

»Nej, ikke det mindste. Børnene er ikke engang døbte.«

»Er det sandt?«

»Dersom du vil lade være med at snakke om det, saa kan jeg godt fortælle dig, at min Mand skriver paa et stort Værk. Han har allerede arbejdet paa det i flere Aar, og han sidder ofte oppe den halve Nat for at skrive paa det.«

»Hvad handler det om?« spurgte Jytte paa den interesserede og dog aldrig helt nærværende Maade, der var hende egen.

»Ja, det kan jeg ikke saadan sige. Det er ikke Filosofi, men alligevel noget i den Retning. Det handler i Grunden om alt muligt. Men mest om Børneopdragelsen og Ægteskabet og Livet med Naturen. Men det kan ikke nytte, jeg begynder paa at for-